

[Glistrup]

gøre livet rigere, men det er bare slet ikke det, som disse forslag drejer sig om.

Det, disse forslag drejer sig om, er: Hvem skal nu betale? Og hvad det angår, er jeg glad for, at jeg selv har betalt for mine bukser, at jeg selv betalte for mit wienerbrød, at jeg selv havde betalt for de skakbrikker og det skakbræt, som jeg spillede på i går. Og jeg er også lykkeligere, når jeg går i teatret for mine egne penge, og ikke, som jeg jo desværre er nødt til, når det ikke er London eller New York, men Danmark, jeg går i teatret i, hvor nogle er blevet tvunget til at betale for min nydelse af Bodil Kjer, Ebbe Rode, Lise Ringheim, eller hvem der nu kan være tale om, og hvor det er de mennesker ovre i Brønderslev eller Fåborg, eller hvor der nu er tale om, som meget hellere vil have en bajer eller rejse til Mallorca, eller hvad de nu vil, som jeg skal sidde og udsuge, og som skal betale, for at jeg kan få denne oplevelse.

Det, som denne sag udelukkende drejer sig om, er, om den store, stygge, grimme stat skal befamle og dirigere teaterlivet med en teaterlovgivning, hvor man simpelt hen siger: Vi sidder på pengekassen og kan derfor drive f.eks. Lone Hertz til vanvid ved at sige: Når vi ikke kan lide Lone Hertz, så giver vi hende ikke de fornødne penge til teaterskolen. Hvorfor skal Lone Hertz ikke have lov til fuldstændig frit at drive sin teaterskole, som hun nu vil, sammen med mennesker, som er i overensstemmelse med hende? Hvorfor skal teaterverdenen overbegraves af et par lovforslag som dem, vi her har til behandling? Det er her, problemstillingen står, og derfor er konsekvensen af den socialdemokratiske ordførers særdeles fornuftige udsagn ganske aldeles klart: Vi skal stemme imod disse lovforslag, således at vi undgår at få denne indblanding i teatret, lige så vel som jeg nok skal have mig frabedt indblanding i, hvilke bukser jeg vil have på, hvilket wienerbrød jeg vil spise, om jeg vil spille kongegambit eller siciliansk åbning, eller hvad der er tale om. Sagen er simpelt hen den, at oplevelsen bliver mere sublim, hvis vi forkaster disse forslag, end hvis vi vedtager dem.

Den anden socialist, jeg vil citere, er ham, der kom lige før mig her på talerstolen, hr. Povl Brøndsted, som så klart og tydeligt sagde, at resultatet af behandlingen af disse forslag har været, at teater er noget, der interesserer umådelig mange mennesker, som man vil kunne se af den

store tilstrømning af interesserede, der har været i deputationer og skriftlige henvendelser til Folketingets Kulturudvalg i denne sag.

Jeg tror, at hr. Povl Brøndsted, hvis han nærmere analyserede denne store teaterinteresse, han havde mærket, ville have konstateret, at det, der interesserer disse mennesker, der er strømmet til Folketingets Kulturudvalg i deputationer og har sendt skrivelser osv., ikke er teatret, men at få deres egen snabel ned i statskassen og suge til sig selv og sig selv personlig. Er man i et landsdelsteater, er man absolut ikke interesseret i, at Det Kongelige Teater skal have noget, og er man på Det Kongelige Teater, er man ikke interesseret i, at Det Rejsende Teater i Hammerum Herred skal have noget. Det, som denne store interesse har været, er den rene og skære egoisme, nemlig at hugge andre menneskers penge i størst muligt omfang. Det er det, som socialisten hr. Povl Brøndsted står og siger, og det stemmer i og for sig glimrende med socialismens almindelige evangelium: det gælder om, hvad enten man hedder Honecker, eller hvad man hedder, at se at rage penge til sig fra nogle andre grupper og få nogle penge til sig selv. Der har vi denne store interesse, som folkestyrets og socialiststyrets forkæmper, hr. Povl Brøndsted, så kraftigt tilkendegav at han støttede.

Den tredje socialist, jeg vil citere, er fra et meget fremmed land og endda afdød, men han erindres vist stadig væk af nogle for den udtalelse, der jo nærmest fik en Storm P.sk prægnans, nemlig udtalelsen fra hr. Olof Palme i indledningen til en af hans artikelsamlinger: »Politik, det er at vælge«. Det er præcis det, som denne sag drejer sig om, som hr. Olof Palme så helt rigtigt fik fremhævet.

Når vi står i dette Folketing og græder over, at vi ikke har penge nok til folkepensionisterne, når vi her før frokostpausen vedtog at rette det kraftige slag mod folkepensionisterne, som lå i vedtagelsen af lovforslag nr. L 224, når vi ikke har penge nok til at klare et ordentligt sundhedsvæsen, når vi ikke har penge nok til at klare et ordentligt politi i dette land, når vi ikke har penge nok til at foretage de skattenedsættelser, der er behov for, er det udelukkende et udtryk for det at vælge. Hvad vælger vi? Vælger vi at smide pengene ud til sådan noget, som disse to lovforslag går ud på, eller vælger vi i stedet for at foretage skattenedsættelser eller noget andet?